

Verzorging van de Afrikaanse reuzenslak

De Afrikaanse reuzenslak (*Achatina fulica*) komt van nature in Afrika voor. De slak heeft een puntig gedraaid huisje. Dat huisje kan bruin zijn, beige, geelachtig, gevlekt of bijna zwart. Meestal zitten er allerlei patronen en kleuren in. Eenmaal volwassen zijn de slakken tot wel 15 cm lang. Een heel groot weekdier dus!

Verblijf

Het verblijf moet ongeveer 3x zo breed en 3x zo lang zijn als de grootste slak. Hoe meer slakken hoe meer ruimte ze nodig hebben. De hoogte is niet erg van belang zolang er maar genoeg ruimte is voor de aarde en de slakken. In de bak moet natuurlijk ook verse lucht kunnen komen, maar de slakken houden niet van teveel ventilatie omdat de grond en de lucht dan snel droog wordt.

Hou er rekening mee dat het verblijf snel vies kan worden van het slijm, een plastic bak die je makkelijk uit kan spoelen kan handig zijn.

Omgevingseisen

De ideale temperatuur is ongeveer 25 °C, maar kamertemperatuur is ook goed. De slakken hebben liever geen dagtemperaturen onder de 18 °C. 's Nachts mag het iets koeler zijn dan overdag, maar niet kouder dan 10 °C.

De slakken moeten altijd op vochtige grond zitten. Dit kan potgrond zijn of grond van buiten. Je kan de grond makkelijk vochtig maken met een sproeier of gewoon door water erin te gieten. De laag aarde kan het beste minstens 10 cm hoog zijn zodat de slakjes zich erin kunnen graven.

Voedsel

Deze slakken eten allerlei soorten groente en fruit: sla, kool, lof, tomaat, appel, banaan, komkommer... bijna alles. Je kan ze ook bijvoeren met natte visvoerkorrels en legvoer voor kippen (korrels). Ze eten best veel en zijn niet heel kieskeurig.

De slakken hebben een bron van calcium nodig voor hun huisje. Dit kan je geven door een stukje sepia (zeeschuim) of enkele kinder-kalktabletten in het hok te leggen. Je kan ook calciumpoeder over het eten strooien.

Gedrag

Vanzelfsprekend zijn slakken vrij rustig en traag. Als ze zich bedreigd voelen zullen ze zich in hun huisje terugtrekken. Ook in de taal vindt men slakken terug in gezegden als *zo langzaam als een slak* en *met een slakkengangetje*, refererend aan de langzame voortbeweging van slakken.

Als de omgeving erg droog wordt, kan de slak in een soort zomerslaap gaan. Ze trekt zich dan terug in het huisje voor een paar maanden. Dit is een soort diapauze. Het is niet nodig om dit te veroorzaken bij je slak, maar het kan wel handig zijn als je in de zomer op vakantie gaat bijvoorbeeld. Je veroorzaakt het door de omgeving wat koeler en wat minder vochtig te maken. Als je na een paar weken de vochtigheid weer verhoogt, zal de slak weer naar buiten komen en is alles weer normaal.

Voortplanting

De slakken worden ongeveer 8 jaar oud. Na een tot twee jaar beginnen de slakjes al met eieren leggen, maar ze zijn dan nog niet uitgegroeid.

Dit soort slak is hermafrodit, dus één slak is zowel man als vrouw, maar toch zijn er wel twee slakken nodig om bevruchte eitjes te krijgen. Ze kunnen namelijk niet aan zelfbevruchting doen. Dit betekent dus dat zolang je twee slakken hebt, je ermee kan kweken, meestal gebeurt dit ook vanzelf. Vaak bevruchten ze elkaar en leggen ze beiden eitjes.

Na een tot twee jaar beginnen de slakken met het leggen van eitjes. Dit doen ze 4 tot 6 keer per jaar en per keer leggen ze zo'n 70 tot 100 eitjes. Als je ze goed vochtig houdt en op 25 graden hebt, komen ze al na 2 weken uit. Zorg ervoor dat je niet teveel eitjes bewaart, want je mag ze buiten niet loslaten als je er genoeg van hebt. Bijna alle eitjes komen uit en de slakken produceren erg veel en snel eitjes!

Wetgeving

In Nederland is er geen wet voor het houden van deze slakken. In andere landen, bijv. de VS, is het echter verboden ze in te voeren omdat men bang is voor een plaag. In Nederland is het verboden om buitenlandse dieren los te laten in de natuur. Dit verstoort de natuur en er kan een plaag optreden. Wij raden het héél sterk af om deze slakken buiten los te laten!

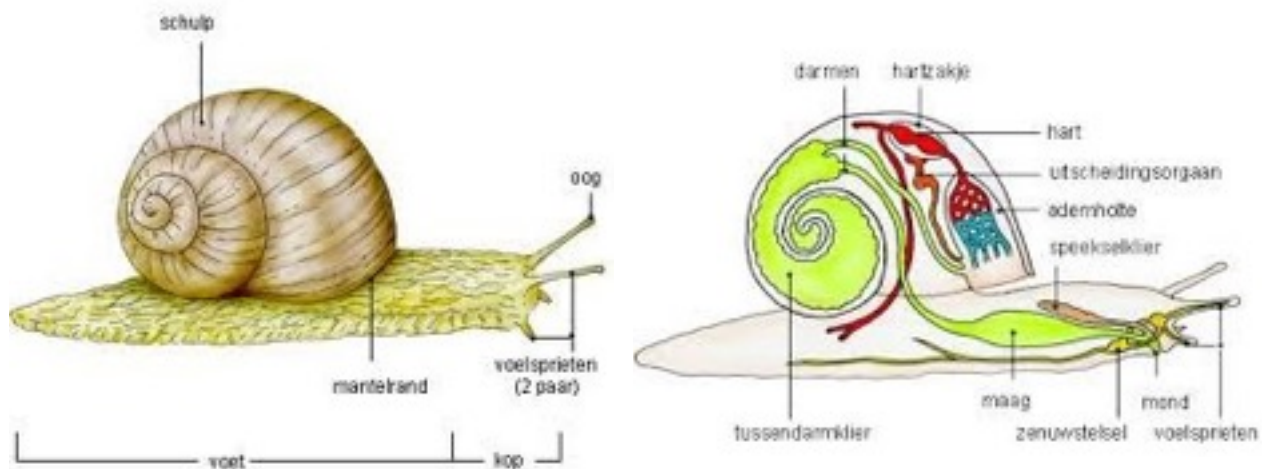
Extra informatie

Lichaamsbouw

Alle slakken hebben een langwerpig lichaam, dat in drieën is verdeeld: de gespierde **voet** voor de verplaatsing, een massa boven de voet die de **organen** bevat en zich in principe in de **schelp** bevindt en een vaak goed te onderscheiden **kop**.

Op de kop zijn de twee gesteelde **ogen** zichtbaar, de steeltjes worden **tentakels** genoemd. Lang niet alle slakken hebben echter ogen, de soorten die ze wel hebben kunnen alleen lichtverschuivingen waarnemen, sommige soorten hebben meer complexe ogen met lenzen.

Alle slakken hebben onder de ogen twee gesteelde zintuigen die korter zijn dan de oogstelen, de zogenaamde **tasters**. Deze bevatten receptoren die onder andere geuren analyseren en worden gebruikt om de omgeving waar te nemen. Bij verstoring hebben slakken de typische gewoonte om de ogen en de tastorganen 'in te trekken' wat een zeer opmerkelijk gezicht is. Tasters en tentakels worden ook wel samen **voelsprieten** genoemd.

Mond

Slakken hebben een rasp-achtige mond, genaamd radula, die bestaat uit vele duizenden kleine hoornachtige tandjes. Hiermee worden dunne laagjes weefsel van het voedsel geschraapt. De grootte, vorm en aantal tanden is dan ook aangepast aan het voedsel van de slak.

Huisje

De meeste soorten slakken hebben net als alle weekdieren een uitwendig skelet dat bestaat uit een steeds groter wordende spiraalsgewijs opgewonden buis die dicht is aan de kleine kant en open is aan de grote kant. Dit 'slakkenhuis' bestaat meestal uit verschillende windingen en is opgebouwd uit kalk en hoornachtige stoffen. De draaiing van de schelp is meestal rechtsgewonden.

Slijm

Het lichaam van een slak bestaat voor een heel groot deel uit water. De slijmerige huid zorgt er bij landbewonende slakken voor dat de dieren niet uitdrogen. De belangrijkste functie van slijm ligt echter in de voortbeweging. Het zorgt er als het ware voor dat de weg geplaveid wordt, waardoor het dier zich al glijdend gemakkelijk over het substraat kan voortbewegen. Als een slak verticaal moet voortbewegen, wat meer grip vereist dan horizontaal bewegen, wordt een ander soort slijm afgescheiden.

Leefgebied

Landbewonende soorten zoeken plaatsen op waar de relatieve vochtigheid hoog is. Daarom leven veel soorten verscholen in de vegetatie, onder afgevallen bladeren, onder dood hout, onder stenen, in spleten etc. De meeste soorten mijden de zon hoewel een aantal zich heeft aangepast aan een leven in een droge en hete omgeving. Veel soorten zijn vooral of zelfs alleen 's nachts actief of komen tevoorschijn na een regenbui.

Naast het vochtgehalte zijn slakken ook zeer gevoelig voor andere omgevingsinvloeden zoals temperatuur, lichtintensiteit en met name het zoutgehalte, omdat dit van zeer grote invloed is op de vochthuishouding van hun waterige lichaam.

Bestrijding

Slakken zijn een gruwel voor veel tuinliefhebbers vanwege de plantenetende levenswijze van veel soorten. Sommige soorten eten het liefst de jonge, frisse groene blaadjes, waardoor bv. bij sla-achtige planten of rozen een ware verwoesting kan worden aangericht. Het zijn voor een deel naaktslakken die deze schade aanrichten, maar lang niet alle naaktslakken leven bovengronds. Sommige akkerslakken leven ook ondergronds en vreten dan aan wortels en knollen. Slakken zijn op verschillende manieren te bestrijden, bijvoorbeeld door ze te vangen met lokstoffen en vallen en ze daarna uit te zetten in de natuur of op een 'diervriendelijke' manier te doden. Bedacht moet echter worden dat het maar om een beperkt aantal soorten gaat: veel soorten leven van ander voedsel dan levende planten en er zijn daarnaast ook veel soorten die juist heel 'nuttig' werk doen door dood materiaal op te ruimen en als voedingsstof aan de bodem toe te voegen.